

En una nit de setembre.

Un relat de: [voëlvry](#)

Al novembre del 1939 la situació a Polònia era confusa. Havent annexionat a Alemanya les zones que abans de 1918 havien estat part de dit país, el Reich havia convertit la major part de Polònia en una colònia d'explotació. Això volia dir que a la majoria dels Polonesos no moririen, però serien, una de dues, germanitzats, o esclavitzats. Els nois en treballs físics i les noies o bé en serveis domèstics o com a esclaves sexuals. Perquè al cap i la fi, tot i el racisme depravat dels nazis, les fèmies esclaves i la seva bellesa encandilaven el món sencer. Polònia no era cap excepció en aquest sentit i posava de manifesta la hipocresia dels nacional-socialistes.

Creien que els pobles eslaus eren untermensch, és a dir, subhumans, però bé que a tots els soldats estaven prendats d'aquelles noies femenines, belles, i sensuals, i, una cosa que Fähnrich Steinbauer valorava molt, lleials.

Amb aquests pensaments, mentre redactava un informe sobre la vida a la ciutat de Vódz, on l'havien destinat. Ell, què no era nazi, sinó un Alemany de la minoria nacional Alemanya a Polònia que va donar suport a la independència l'any 1918, de conviccions moral de dretes i econòmiques d'esquerres que és va trobar enmig de tot allò, havia estat mobilitzat pel cos de funcionaris de les SS (Allgemeine SS) al Govern General dels Territoris Polonesos ocupats (El nom que rebia aquest territori com a colònia d'explotació) per a servir com a redactor i intèrpret. Al haver estat seleccionat per un cos no de combat, i degut al coneixement de la llengua polonesa, sovint li tocava parlar amb el poble ocupat.

Gdy w no? wrze?niowa/Pó?noc wybi?a/eskadr wojowe/ogromna mo?/.....

Van començar a entrar per la finestra del seu despatx les primeres notes d'una cançó què ell coneixia molt bé "Gdy w no? wrze?niowa" Quan en una nit de setembre, aquella nit en que va començar la segona guerra mundial i Polònia va tornar a perdre la independència. D'allò anava la cançó, que havia estat prohibida per les noves autoritats.

Es va recrear durant uns segons en la tristesa que li recordava el fet de que Polònia hagués perdut la independència, però després va pensar que si un altre dels numerosos oficials alemanys que es passejaven amb la seva condició d'ocupants per la ciutat la sentís, en la seva eufòria imperialista i d'ocupant, al tenir via lliure per a matar li podria foteure un tret al vellet venerable que la cantava acompanyat d'un acordió.

Miasto i dworce/zbombardowane/ gdy ludno?? by?a/gl?bokim ?nie/ a naszych or?ów obcem nie by?a.....

Va baixar ràpidament per les escales.

Senyor!-li va dir al vellet en un Polonés amb un fort accent Alemany-.

-Què vol, soldat?-va preguntar ell amb veu amable, notant-se que les hi havia vist de tots els colors i que, pels prop de 90 anys que aparentava tenir, donava la impressió de que esta va a unes altures de la vida on tant li feia el que li pogués passar.

-Es per la seva seguretat-afirmà Steinbauer, aquesta cançó es molt bonica, però està prohibida i ja sap com son alguns dels nostres soldats, poden matar-li per això.

- Vine aquí monument! Perquè ens tens tanta por? Només volen passar una bona estona amb tu, puteta!-deien mentre agafaven pels braços entre 4 a una jove que no tindria més de 14 anys.

-Pari amb la cançó i esperi un moment- li va dir Steinbauer a l'ancià. Se'n va anar caminant a pas lleuger els metres que el separaven dels soldats i la noia, que mentre s'apropava el va mirar amb una cara de barreja entre súplica i por que no oblidaria mai.

-EH, RECLUTES! PERÒ QUI COLLONS US CREIEU QUE SOU?

L'hi anaven a contestar quan ell es va apropar fins a quedar la seva jaqueta davant dels ulls d'aquells altres soldats i van veure les runes de les SS.

En veure-ho, i mentre ell els hi cridava que si tornaven a intentar una cosa d'aquest tipus seria la última cosa que

farien, aquells soldats van fugir.

Steinbauer es va quadrar, i un altre cop en Polonés amb el for accent alemany que el caracteritzava, es va presentar.

-Alfèrès de les Allgemeine SS Horst Steinbauer destacat a la ciutat de Łódź, natural de Inowrocław, 23 anys, per servir-la. Es troba vosté bé, senyoreta?

-Ssss.sss.ss.iii, va dir ella sanglotant, però estic molt espantada.

-Tranquila, tenim més d'un soldat que es pensa que venim aquí a fer el que ens doni la gana, i no, em preocuparé de que això no torni a passar; com et dius bonica?

- Àgata-va dir més tranquil·la.

-Encantat, Àgata, tens on viure?

-No- va fer. Acabo d'arribar, no he pogut continuar vivint a casa meua. Amb tot el que tenim que donar de la granja i els horts als Alemanys era una càrrega per a la meua família i....

-No, no continuïs, tranquil·la. Viuràs amb mi, va dir Steinbauer, dona'm la ma.

I havent enfilat el camí cap a casa meua uns metres més cap a dalt, en una plaça, hi vam entrar.

Només arribar-hi es va abraçar a ell i li va besar els llavis amb una tendresa per a ell fins ara desconeguda.